

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Τίς ὁ παρ' Ἰουδαίοις θεός

Θαυμάσας οὖν τὸ ἐπὶ πᾶσι ρηθὲν ὁ Σύμμαχος ἄρ' ἔφη 'σὺ τὸν πατριώτην θεόν, ὦ Λαμπρία, ἔϋιον ὀρσιγύναικα μαινομέναις ἀνθέοντα τιμαῖσι Διόνυσον' (Lyr. adesp. 131) ἐγγράφεις καὶ ὑποποιεῖς τοῖς Ἑβραίων ἀπορρήτοις; ἢ τῷ ὄντι λόγος ἔστι τις ὁ τοῦτον ἐκείνῳ τὸν αὐτὸν ἀποφαίνων; ὁ δὲ Μοιραγένης ὑπολαβὼν ἔα τοῦτον εἶπεν· ἐγὼ γὰρ Ἀθηναῖος ὢν ἀποκρίνομαί σοι καὶ λέγω μηδέν' ἄλλον εἶναι· καὶ τὰ μὲν πολλὰ τῶν εἰς τοῦτο τεκμηρίων μόνοις ἐστὶ ρητὰ καὶ διδακτὰ τοῖς μουυμένοις παρ' ἡμῖν εἰς τὴν τριετηρικὴν παντέλειαν· ἃ δὲ λόγῳ διελθεῖν οὐ κεκώλυται πρὸς φίλους ἄνδρας, ἄλλως τε καὶ παρ' οἶνον ἐπὶ τοῖς τοῦ θεοῦ δώροις, ἂν οὗτοι κελεύωσι, λέγειν ἔτοιμος.'

Πάντων οὖν κελευόντων καὶ δεομένων 'πρῶτον μὲν' ἔφη 'τῆς μεγίστης καὶ τελειοτάτης ἑορτῆς παρ' αὐτοῖς ὁ καιρὸς ἐστὶν καὶ ὁ τρόπος Διονύσῳ προσήκων. τὴν γὰρ λεγομένην νηστείαν <ἄγοντες> ἀκμάζοντι τρυγητῷ τραπέζας τε προτίθενται παντοδαπῆς ὀπώρας ὑπὸ σκηναῖς καὶ καλιάσιν ἐκ κλημάτων μάλιστα καὶ κιττοῦ διαπεπλεγμέναις· καὶ τὴν προτέραν τῆς ἑορτῆς σκηνὴν ὀνομάζουσιν. ὀλίγαις δ' ὕστερον ἡμέραις ἄλλην ἑορτὴν, οὐκ ἔστιν ἂν δι' αἰνιγμάτων ἀλλ' ἀντικρὺς Βάκχου καλουμένην, τελοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ κραδηφορία τις ἑορτὴ καὶ θυρσοφορία παρ' αὐτοῖς, ἐν ἣ ἄνθρωποι ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσίστασιν· εἰσελθόντες δ' ὅ τι δρῶσιν, οὐκ ἴσμεν, εἰκὸς δὲ βακχεῖαν εἶναι τὰ ποιούμενα· καὶ γὰρ σάλπιγξι μικραῖς, ὥσπερ Ἀργεῖοι τοῖς Διονυσίοις, ἀνακαλούμενοι τὸν θεὸν χρῶνται, καὶ κιθαρίζοντες ἕτεροι προΐασιν, οὓς αὐτοὶ Λευίτας προσονομάζουσιν, εἴτε παρὰ τὸν Λύσιον εἴτε μᾶλλον παρὰ τὸν Εὔιον τῆς ἐπικλήσεως γεγενημένης. οἶμαι δὲ καὶ τὴν τῶν σαββάτων ἑορτὴν μὴ παντάπασιν ἀπροσδιόνυσον εἶναι· Σάββος γὰρ καὶ νῦν ἔτι πολλοὶ τοὺς Βάκχους καλοῦσιν καὶ ταύτην ἀφιάσι τὴν φωνὴν ὅταν ὀργιάζωσι τῷ θεῷ, <οὐ πίστω>σιν ἔστι δῆπου καὶ παρὰ Δημοσθένους (18, 260) λαβεῖν καὶ παρὰ Μενάνδρου (fr. 1060), καὶ οὐκ ἀπὸ <τρό>που τις ἂν φαίη τοῦνομα πεποιῆσθαι πρὸς τινα σόβησιν, ἢ κατέχει τοὺς βακχεύοντας· | αὐτοὶ δὲ τῷ λόγῳ μαρτυροῦσιν, ὅταν σάββατα τελῶσι, μάλιστα μὲν πίνειν καὶ οἰνοῦσθαι παρακαλοῦντες ἀλλήλους, ὅταν δὲ κωλύη τι μεῖζον, ἀπογεύεσθαι γε πάντως ἀκράτου νομίζοντες. καὶ ταῦτα μὲν εἰκότα φαίη τις ἂν εἶναι· κατὰ κράτος <δὲ

τοὺς> ἐναντίους πρῶτον μὲν ὁ ἀρχιερεὺς ἐλέγχει, μιτρηφόρος τε προῖὸν ἐν ταῖς ἐορταῖς καὶ νεβρίδα χρυσόπαστον ἐνημμένος, χιτῶνα δὲ ποδήρη φορῶν καὶ κοθόρνους, κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθήτος, ὑποκομποῦντες ἐν τῷ βαδίζειν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ψόφοις δὲ χρῶνται περὶ τὰ νυκτέλια, καὶ χαλκοκρότους τὰς τοῦ θεοῦ τιθήνας προσαγορεύουσιν· καὶ ὁ δεικνύμενος ἐν τοῖς ἴ ἐναντίοις τοῦ νεῶ θύρσος ἐντετυπωμένος καὶ τύμπανα· ταῦτα γὰρ οὐδενὶ δῆπουθεν ἄλλω θεῶν ἢ Διονύσῳ προσῆκεν. ἔτι τοίνυν μέλι μὲν οὐ προσφέρουσι ταῖς ἱερουργίαις, ὅτι δοκεῖ φθείρειν τὸν οἶνον κεραυννύμενον καὶ τοῦτ' ἦν σπονδὴ καὶ μέθυ, πρὶν ἄμπελον φανῆναι· καὶ μέχρι νῦν τῶν τε βαρβάρων οἱ μὴ ποιῶντες οἶνον μελίτειον πίνουσιν, ὑποφαρμάσσοντες τὴν γλυκύτητα οἰνώδεσι ῥίζαις καὶ αὐστηραῖς, Ἑλληνέες τε νηφάλια ταῦτα καὶ μελίσπονδα θύουσιν, ὡς ἀντίθετον φύσιν μάλιστα τοῦ μέλιτος πρὸς τὸν οἶνον ἔχοντος. ὅτι δὲ τοῦτο νομίζουσι, κάκεῖνο σημεῖον οὐ μικρὸν ἐστὶ, τὸ πολλῶν τιμοριῶν οὐσῶν παρ' αὐτοῖς μίαν εἶναι μάλιστα διαβεβλημένην, τὴν οἴνου τοὺς κολαζομένους ἀπείργουσαν, ὅσον ἂν τάξῃ χρόνον ὁ κύριος τῆς κολάσεως· τοὺς δ' οὕτω κολα...

Πλουτ. Συμπ. 4,671,5

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Ποιός είναι ο θεός των Ιουδαίων

Το ομοούσιον Διόνυσου - Χριστού

Απορώντας με αυτό που λέχθηκε στο τέλος, ο Σύμμαχος είπε: «Επομένως, Λαμπρία, τον συμπατριώτη σου θεό, τον Διόνυσο του ευοί, που ξεσηκώνει τις γυναίκες και δέχεται τις τιμές που του αποδίδουν μέσα στην τρέλα τους, τον πολιτογραφείς και τον εισάγεις κρυφά στα απόρρητα δόγματα των Εβραίων; Ή μήπως υπάρχει όντως κάποια παράδοση που τον ταυτίζει με εκείνον;». Ο Μοιραγένης όμως πήρε τον λόγο και είπε: «Άφησέ τον Λαμπρία, διότι εγώ, που είμαι Αθηναίος **I** σου απαντώ, και σου λέω πως δεν είναι διαφορετικός. Τα περισσότερα τεκμήρια για το θέμα αυτό αποκαλύπτονται και διδάσκονται μόνον σε όσους μούνται στα μέρη μας στην **τριετηρική παντέλεια**, ενώ όσα δεν απαγορεύεται να εκθέσει κανείς σε φίλους, τη στιγμή μάλιστα που βρισκόμαστε μπροστά στο κρασί και τα δώρα του θεού, αν τούτοι μου το ζητήσουν, είμαι έτοιμος να σου τα πώ».

Όμοια αρχαιοελληνική Βακχεία! Βάκ-χεύμα!,
και Θυρσοφορία!
μέσα στην αρχική Χριστιανική Εκκλησία!!!

Καθώς όλοι τον καλούσαν και τον παρακαλούσαν να μιλήσει, είπε: «Πρώτα απ' όλα η εποχή και ο χαρακτήρας της πιο μεγάλης και ιερής τους γιορτής ταιριάζει στον Διόνυσο. Πράγματι, όταν τηρούν την λεγόμενη **νηστεία**, πάνω στην κορύφωση του τρύγου, στρώνουν τραπέζια με κάθε είδους φρούτα κάτω από σκιηράς και καλύβες πλεγμένες κυρίως από κλίματα και κισσό. Εξ άλλου, την πρώτη μέρα της γιορτής, που δεν την ονομάζουν..... με αινίγματα αλλά την αποκαλούν ξεκάθαρα **«του Βάκχου»**. **2** Υπάρχει επίσης σε αυτούς γιορτή όπου γίνεται λιτανεία με κλαδιά και με Θύρσους, κατά την οποία, κρατώντας θύρσους μπαίνουν στο Ιερό.**3** Αφού μπου δεν ξέρουμε τί κάνουν, κατά πάσα πιθανότητα όμως τα όσα γίνονται είναι **βακχική τελετή**: και σάλπιγγες μικρές χρησιμοποιούν για να καλέσουν τον θεό, όπως ακριβώς οι Αργείοι στα Διονύσια, και άλλοι προχωρούν μπροστά παίζοντας κιθάρα,**4** τους οποίους αποκαλούν **Λευίτες**, και το όνομα προέρχεται είτε από το **‘Λύσιος’** ή, πιο πιθανό, από το **‘Εύιος’**. Αλλά και η γιορτή των **σαββάτων** δεν είναι, θαρρώ, τελείως άσχετη με τον Διόνυσο, διότι ακόμη και σήμερα πολλοί αποκαλούν τους μύστες του Βάκχου **Σάββους****5** και αυτή είναι η κραυγή τους, όταν τελούν τις οργανιστικές τελετές προς τιμήν του θεού, κάτι για το οποίο μπορεί κανείς να βρει επιβεβαίωση στον Δημοσθένη και στον Μένανδρο, και δεν θα ήταν άστοχο να πει κανείς ότι το όνομα είναι πεποιημένο από ενός είδους παράκρουση (**σόβησιν**) που κατέχει τους βακχεύοντες. Οι ίδιοι, εξ άλλου, μαρτυρούν υπέρ της παράδοσης αυτής, όταν γιορτάζουν τα **σάββατα**, όπου κυρίως καλεί ο ένας τον άλλο να πίνει και να μεθάει,**6** και έχουν έθιμο, όταν τους εμποδίζει κάποια ανώτερη βία, να γεύονται τουλάχιστον σε κάθε περίπτωση οίνο άκρατο. Τούτα βέβαια θα μπορούσε να πει κανείς πως δεν είναι πιθανοφανή. Ισχυρότατη διάψευση όμως, για όσους έχουν αντίθετη γνώμη, είναι ο αρχιερέυς, ο οποίος πηγαίνει μπροστά στις γιορτές φορώντας **μίτρα**,**7** τυλιγμένος μέσα σε χρυσοποίκιλτο δέρμα ελαφιού, φορώντας **ποδήρη χιτώνα** και **κοθόρνους**, ενώ πολλά κουδουνάκια κρέμονται από τα ρούχα του, που ηχούν όταν βαδίζει, όπως ακριβώς και σε εμάς. παράγονται επίσης θόρυβοι κατά τα νυκτέλια και ονομάζονται **χαλκόκροτοι** οι παραμάνες τροφοί του θεού, αλλά και ο αποκαλούμενος **θύρσος** που βλέπουμε στα..... πλάγια του Ναού και **τα τύμπανα**,**8** τα οποία βέβαια δεν ταιριάζουν σε κανέναν άλλον από τους θεούς περισσότερο παρά στον Διόνυσο. Επίσης δεν κάνουν βέβαια προσφορές με μέλι στις ιερουργίες, επειδή θεωρείται ότι καταστρέφει το κρασί ανακααμένο μαζί του, αλλά αυτό χρησιμοποιούνταν στις σπονδές και ως ποτό, προτού φανεί το αμπέλι. Επίσης μέχρι σήμερα από τους βαρβάρους δεν φτιάχνουν κρασί, πίνουν **υδρόμελι**, μειώνοντας τη γλυκύτητά του με ρίζες που έχουν τη στυφή γεύση του κρασιού, ενώ οι Έλληνες το ίδιο αυτό μείγμα προσφέρουν ως νηφάλιες σπονδές και **μελίσπονδα**, επειδή θεωρούν ότι η φύση του μελιού, είναι κατ' εξοχήν αντίθετη προς του κρασιού. Για το ότι αυτές είναι οιπίστεις των Ιουδαίων ενδεικτικό σημείο όχι ασήμαντο είναι και το ότι ανάμεσα στις πολλές τιμωρίες που εφαρμόζουν, μία είναι η κυρίως η πιο ατιμωτική, η οποία απαγορεύει στους τιμωρούμενους να πίνουν κρασί για όσο χρόνο ορίσει αυτός που επιβάλλει την τιμωρία. Εκείνοι που με τον τρόπον αυτό τιμω..... μετ. Κάκτος

ΣΧΟΛΙΑ

1)

Η Αθήνα εθεωρείτο και αναγραφόταν άλλωστε, ως μία Ιερά Πόλις. Τα ξόανα όλων των Ελληνικών Πόλεων, ήσαν κατασκευασμένα, απο τις Ιερές Εληές, της Αττικής Γής. Όταν ο Απ. Παύλος ήρθε στην Αθήνα, ονόμασε τους Αθηναίους, **“διδασκαλαίμονες πάντων τών Ἑλλήνων.” Θεοφιλέστερους.**

2)

Τί **“χρειάν ἐτέρας ἀποδείξεως ἔχουμεν,”** ώστε να κατανοηθεί ότι στην αρχική Χριστιανική Θρησκευτική Πρακτική, στον Ιερό Ναό, στην Εκκλησία, της Κυριακής Ακολουθίας, γινόταν μια Καθαρή τελετή, που οι αρχαίοι Έλληνες ονόμαζαν **Βακχεία!!! Βακ-χεύω**, σημαίνει **χέω**, απο τον **άβακα**. Τελειότατος **άβαξ**, είναι η σημερινή **Αγία Τράπεζα**. Ακόμη και σήμερα το αρχικό Δρώμενο διαιώνιζεται. Ο σύγχρονος ιερέυς ‘κάτι’ τινάζει απο την Αγία Τράπεζα.

3)

Στο σημείο αυτό άμεσα γίνεται αντιληπτό, ότι μέσα στο Ιερό του αρχικού Χριστιανικού Ναού, οι θρησκευόμενοι τελούσαν Θυρσοφορία!!!
Μια καθαρή Βακχική Δραστηριότητα.

4)

Σήμερα ένας **κολοβός** κατα τον Αριστοτέλη **λόγος**, ‘παρακολουθεί’ το αρχικό Δρώμενο. **“αίνεϊτε τόν Κύριον...έν ψαλτηρίω καί κιθάρα.....”** Ο σύγχρονος, απο το Ιερατείο δόλια επιβληθείς Σκοταδισμός, εμποδίζει τον σημερινό Λάτρη, στην Μέθεξη, στην εορταστική Χαρά, που προϋποθέτει και συνεπάγεται, η Ενσωμάτωσή του, με την Θεότητα.....

5)

Οι εν λόγω αρχαιότεροι αυτοί **Σάββοι**, έμμεσα ακόμη ακούγονται: **“Άγιος, Άγιος, Κύριος Σαββαώθ, πλήρης ό Ούρανός, καί ή Γή.....”**

6)

Είναι ευνόητο ότι η επίκληση προς την Θεότητα, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί με χρήση καταθλιπτικής διάθεσης. Ο άποτελεσματικότερος τρόπος απαγγελίας **Ύμνου**, ή **Ψαλμού**, στην Θεότητα, γίνεται σε κατάσταση **μέθης – μέθεξης**.

Η Μέθη, είναι ο συνηρημένος σύνθετος τύπος, του **με Θεό**. ‘μετά του Θεού.’ Απόδειξη η **Ύμν-ωδία**, και η **Ψαλμ-ωδία**, που εκ-φράζονται με μακρόσυρτους φωνητικούς ήχους. Δυστυχώς οι σημερινοί Ιεροψάλτες αποκαλούμενοι, αγνοούν, ή έστω δεν κατανοούν το γιατί στην αρχική χρήση, **ο Οίνος, απαγορευόταν**. Η χρήση του επιτρεπόταν μόνον κατά την Τελετουργία. Σ’ ένα **τέλειον** δηλ. **έργον**.

7)

Σήμερα η Ιερατική Στολή, έχει εκσυγχρονιστεί. Ο ιερέας δεν φοράει πλέον δέρματα ζώων. Ούτε εμφανή κουδουνάκια, και υποδήματα με χοντρές σόλες. Τέτοια φορούσαν οι Ιερείς όταν πραγματοποιούσαν αιματηρές Θυσίες πάνω στην Αγία Τράπεζα, και τα οποία ήσαν απαραίτητα για την προστασία τους, απο την επικίνδυνη ακτινοβολία του αίματος..... Το κάθε όμως ενδυματολογικό Στοιχείο, κάτι σημαίνει. Το μόνον που δεν έχει γίνει αισθητό, προφανώς, ούτε και θα γίνει, απο τους Ανώτατους Ιεράρχες, κατά τις Συνόδους, είναι η **Ανάγκη, του εκσυγχρονισμού της Ακολουθίας**, και η αποβολή απο τους Ιερούς Ναούς μιάς Κατάθλιξης. Μιάς κολοβής Εντελέχειας. **“αίνείτε τόν Κύριον έν κυμβάλοις εΰήχοις, έν κυμβάλοις αλαλλαγοίς.....”**

8)

“έν τυμπάνω και χορώ...” Μέχρι τον 7^ο – 8^ο αιώνα η Αγία Τράπεζα βρισκόταν στο Κέντρο του Χριστιανικού Ναού. Κάτω από τον Τρούλλο. Οι συμμετέχοντες στην Ακολουθία, έφερναν μαζί τους τροφή και κρασί , που τα πρόσφεραν στην Θεότητα. **“υπέρ τών προσφερθέντων σοι τιμίωv δώρων”**..... απο κεί προέκυπτε ένα **Αντίδωρον** της Θεότητας..... Γύρω απο την Αγία Τράπεζα επακολουθούσε Οργιαστικός Χορός. Αυτή η Θρησκευτική Συμπεριφορά, δεν θα μπορούσε να έχει ανάλογο μέλλον. Θύμιζε Οργιαστικούς Χορούς κάποιου παλαιότερου θεού. Του Διόνυσου. Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος, άμεσος, και πολύ επικίνδυνος. Εμφανέστερος γινόταν ο εξής: Ο λατρευόμενος Θεός, ήταν Γιώvς του Υπέρτατου Δημιουργού, και μίας θνητής. Το εορταζόμενο Τυπικό, περιείχε την Γέννηση, τον Θάνατο, και την Ανάσταση του. Το ερώτημα ήταν αυθόρμητο. Ποιός απο τους δύο εορταζόταν; Ο Διόνυσος, ή ο Χριστός; Πώς θα άλλαζε το κρασί της Θείας Ευχαριστίας, απο τα παληά βαρέλια, σε νέα Δισκοπότητα..... Εδώ ανέλαβαν δράση Κύκλοι και Θρησκευτικοί Ταγοί, έξω απο την Ελλάδα. Απόδειξη, ότι κανένας αρχικός Άγιος δεν είναι Έλληνας!!!

2.000 Χρόνια
Θρησκευτικής Παρέκκλισης

Δυστυχώς το πολύτιμο αυτό Κείμενο δεν σώθηκε ολόκληρο.
Ωστόσο το διασωθέν τμήμα μεταφέρει άκρως ενδιαφέρουσες Πληροφορίες.
Η Εποχή που γράφτηκε αντιστοιχεί στην σημερινή χρονολογία Ο.
Είναι Κείμενο του πρώτου αιώνα. Διακρίνεται με ευκρίνεια ότι κατά την Σύμμιεξη των δύο «έτερων» Θρησκείων, διαφορές Ουσιαστικές δεν υπάρχουν.
Απο αυτήν την οφθαλμοφανή διαπίστωση, γενιώνται ένα πλήθος ερωτηματικά.
Τί συνέβη λοιπόν και οδηγήθηκαν στον εν συνεχεία εξοντωτικό μεταξύ τους Πόλεμο;
Ποιά ήταν η Αιτία για την οποία χύθηκε τόσο πολύ, σαφώς αδελφοκτόνο αίμα;

Δύο Θρησκευτικά Συστήματα, ακόμη κι αν ήσαν τελείως διαφορετικά, γιατί άραγε δεν στάθηκε δυνατόν να συνυπάρξουν;

Στην Βοιωτία για παράδειγμα, απο Επιγραφικές μαρτυρίες, διαπιστώνεται ότι παράλληλα με τις παραδοσιακές, πολυθεϊστικές άλλωστε, αντιλήψεις, ευδοκίμουςαν πολλές άλλες μή Ελληνικές, θρησκευτικές τάσεις και πρακτικές. Ολοκληρωμένα Θρησκευτικά Συστήματα με ευρύτερη διάδοση στην Ανατολική Μεσόγειο. Υπήρχαν πιστοποιημένες λατρείες του Μίθρα, του Σέραπι, του Άδωνι, της Κυβέλης, κ.α. πολλών. Αλλά και αντίστροφα. Επιγραφική μαρτυρία επιβεβαιώνει λατρεία, του Κοινού των εν Αιγύπτω ευρισκομένων Βοιωτών, στην θεότητα του Διός Βασιλέως! Είχε πράγματι τόσο μεγάλη και τόσο εκτοπιστική δύναμη, η νεοφανείσα θεϊκή παρουσία, που μάλιστα βασιζόταν σε μιάν ακαθόριστη, συγκεχυμένη, και αμφισβητούμενη θεότητα; **Ήταν αυτός ο Καινός Θεός τόσο «Υπεράνω»;**

Πόσο μεγάλη ήταν η άμεση απήχηση του, στον απλό άνθρωπο; Σε σύγκριση με την Παραδοσιακή Καθόλου Θεολογία, την καθεστηκυία Θεϊκή Αντίληψη, και Αποδοχή, η Νέα Θρησκεία δείχνει πολύ υποδεέστερη . Τουλάχιστον σε καθοριστική Πρακτική. Την ίδια περίοδο τα αρχαία Ελληνικά Χρηστήρια, και τουλάχιστον αυτά, εξασκούσαν νομοτελειακή Δράση και Επίδραση σε όσους τα χρησιμοποιούσαν.

Θα χρειαζόταν Χρόνος ικανός, για την παράθεση Αποδεικτικών Στοιχείων.

Επι παραδείγματι, κάποιες Επαγγελίες της Παλαιάς Διαθήκης, κάνοντας λόγο για Περιούσιο Λαό, και μάλιστα μεταξύ Αλλοεθνών, το μόνον που καταφέρνουν είναι να ευτελίζουν και να προσβάλλουν πρώτα τον δικό τους Φυλετικό Θεό.

Ο δε ισχυρισμός ότι μιά ξεχωριστή Φυλή, αποτελεί, έναν μοναδικό σε βάρος των υπόλοιπων, θεοφιλή Λαό, ως αποκλειστικά προβαλλόμενο απο τον Υπέρτατο Δημιουργό, υποβαθμίζει την ίδια την νοημοσύνη του περί ού λόγος λαού, και ασφαλώς όχι ‘ του περί ούσι ου.’

Παράλληλα, Ορισμένοι Προφήτες της Φυλής, φαντάζουν το λιγότερο γραφικοί.

Σε τί βαθμό παρέκκλισης άραγε είχε φτάσει η μητέρα του Δαβίδ, ώστε στο πράγματι υπέροχο Άσμα Ασμάτων, να κατηγορείται απο τον Υμνωδό, ότι: **‘ΐδού γαρ έν άνομίαις συνελήφθην, και έν άμαρτίαις έκίσησέ με η μήτηρ μου!’** (Οι σύγχρονοι Θεολόγοι ασφαλώς αδυνατούν να εννοήσουν την ακριβή σημασία του στίχου. Αν επιχειρήσουν την ερμηνεία του, και αν τελικά το καταφέρουν, το αποτέλεσμα γι αυτούς, θα γίνει πολύ δυσάρεστο)

Ο απο τους αρχαιότερους Θεωρητικούς, «Χαλκέντερος» Ωριγένης, επιβάλλοντας με την Βία τις απόψεις του, αμφισβητεί αρχαιοελληνικά Ιερά με αποδεδειγμένη Πιστότητα. Εθελοτυφλεί υπερασπιζόμενος αποκλειστικά τον δικό του θεό, αμφισβητώντας την αξία οποιουδήποτε άλλου.

(Ενάντιος, Ωριγένους κατα του Τροφωνίου!!! Λόγος, θα παρατεθεί σε επόμενο Σημείωμα).

Ο περιβόητος Κλήμης ισχυριζόμενος ότι “λατρεύω τον Δημιουργό, και όχι τα Έργα του,” σκόπιμα υποβιβάζει την Φύση του Θεού στην μορφή των Πρότυπων Ειδών. Φυσικά είδη χρησιμοποιούν όλες οι θρησκείες της Γης. Ο δε Χριστιανισμός με υπερβολή. “ Ο όποιος δή ποτε Οίνος και ο όποιος δή ποτε Άρτος ανάγονται μέσω της Θείας Τελετουργίας, σε Σώμα και Αίμα της Θεότητας.

Το κάθε ξύλο μπορεί να γίνει Ιερός Σταυρός. Κοσμικά αντικείμενα που χρησιμοποιούνται σε Ιερό Χώρο, μετατρέπονται σε Ιερά. Αλλά και Ιερά αντικείμενα κατά την χρήση τους καθαγιάζουν την κοσμική Κοινότητα.”
Είναι αυτός Λόγος μομφής, ότι η εν λόγω Χριστιανική Θρησκεία, λατρεύει Είδωλα;

Μονομερείς Κρίσεις και ευάλωτες πεποιθήσεις, δεν έπαψαν ποτέ, να εκφράζονται. Η προσέγγιση στην αντίληψη των σύγχρονων Θεωρητικών, και μάλιστα Πανεπιστημιακών, καταλήγει σε αποκαρδιωτικά συμπεράσματα. Ένσημος εκκλησιαστικός διδάκτωρ σε Θεολογική πανεπιστημιακή Σχολή, σήμερα προτείνει να καταργηθεί ο όρος: **“Δεσπότης,”** ως παραπέμπων σε Δεσποτισμό! (τί άραγε ανάλυση θα άρθρωνε σχετικά με την σημασία του Μεγαλοβδομαδιάτικου Θρήνου: **“ό Δεσπότης πάντων καθοράται νεκρός.”**)

Όχι μόνον μιά πλήρης απουσία Μελέτης της Κυριακής Ακολουθίας για παράδειγμα, αλλά και οι φαιδρές ερμηνείες και οδηγίες προς τους Θρησκευόμενους, προκαλούν θυμηδία. Πώς να σχολιαστεί η προτροπή που πρεσβεύει ότι **κατά την ανάγνωση του Ιερού Ευαγγελίου, οι εκκλησιαζόμενοι καλούνται να βρίσκονται όρθιοι!!!** Το Μέγα Ευχολόγιον (παραβλέποντας το φαινόμενο της αυθόρμητης Γονυκλισίας) ερμηνεύει το **“σοφία ορθή ακούσωμεν του Αγίου Ευαγγελίου,”** σε σοφία **Όρθιοι!!!** Τέτοιου είδους διαμάντια υπάρχουν σε αφθονία.

Απόδειξη πως οι Θρησκευτικοί Ηγέτες περί άλλα τυρβάζουν..... Δεν υπάρχει Χρόνος Μελέτης των Ιερών Γραφών. Δεν υπάρχει Χρόνος εξοβελισμού απο τις «Ιερές Γραφές» των ανθελληνικών τουλάχιστον παραγράφων. **Οι Ιερές Γραφές έχουν συνταχθεί όχι απο κάποιον εξ Αποκαλύψεως Θεό.** Τέτοιου είδους Θεός δεν υπήρξε ποτέ. Απλοί άνθρωποι τα έγραψαν.

Συνηθέστατα και αποδεδειγμένα εμπαιθείς, οι οποίοι καταφέρονται εναντίον γειτονικών λαών, όχι με θεοφιλή προσήνεια, αλλά με αληθινό μίσος.

**Διός παίς ό χρυσός.
Πίνδαρος**

Το συμπέρασμα είναι ότι η κύρια μέριμνα των Εκκλησιαστικών Ταγών, είναι μια αποκλειστική συγκέντρωση Πλουτου, και Εξουσίας.
Αν το 2.000 μ. Χ., ο Μητροπολίτης Θηβών – Λεβαδείας, απαιτούσε απο ιερέα συνοικιακού ναού της Λειβαδιάς, κυριολεκτικό ετήσιο Χαράτσι, ύψους 1.000.000 δρχ. **ποιά να υποτεθεί ότι ήταν η συνολική Είσπραξη της Επισκοπής, απο ολόκληρη την Βοιωτία κάθε Χρόνο;**

Πόσα λοιπόν άλλα κριτήρια θα πρέπει να αναζητηθούν για την Επιβολή – και όχι Επικράτηση- του Χριστιανισμού;

Με μια πολύ απλή διατύπωση, όπως παραδειγματικά σήμερα διαιωνίζεται, οι Εκκλησιαστικοί Ταγοί των Απαρχών, εξαντλούσαν το ενδιαφέρον στον Οικονομικό Φορέα, και ασφαλώς υποκριτικά στην Θρησκευτική Αναγκαιότητα.

(θυμίζουν κάτι απο τον μονόλογο του Κύκλωπα, στο ομώνυμο έργο του Ευριπίδη: **“Θεός είν’ ο πλούτος”**

Ο συνεχιζόμενος έως σήμερα Σκοταδισμός, ήταν ένα Κίνημα διψασμένων για Πλούτο, και Εξουσία «Φωτισμένων» Εκκλησιαστικών Πατέρων. Αποδεικτικό στοιχείο είναι η αμύθητη σήμερα λεγόμενη Εκκλησιαστική Περιουσία. Αυτό το Φαινόμενο του Κράτους εν Κράτει, έχει επιφέρει δυσμενέστατες Κοινωνικές Συνθήκες. Οι Ανώτατοι Κληρικοί, “οι Δεσποτάδες,” έχουν εξασφαλίσει και το απυρόβλητο. Βρίσκονται υπεράνω του Νόμου!!!*

***Πρώτιστος πάντων, ο πρώην Θηβών - Λεβαδείας, και νυν Αθηνών και πάσης Ελλάδος, Ιερώνυμος.**

Εάν λοιπόν θα έπρεπε να αναζητηθεί το αληθινό Αίτιο της υπερίσχυσης του Χριστιανισμού, η Απάντηση αποβαίνει σχετικά εύκολη. Απλοί Άνθρωποι, που πολλές φορές δεν είχαν καμιά προηγούμενη θρησκευτική παρουσία – δεσ και Βίους Αγίων - χρησιμοποιώντας την Θρησκευτική αδυναμία του Όχλου, με Σφαγές, και Δηώσεις, εναντίον Αντιφρονούντων, κατάφερε να αποπροσανατολίσει την Σοφή Αρχαιότητα των Χωρών της Ανατολικής Μεσογείου, και να Οδηγήσει την Ανθρωπότητα σ’ έναν σκοταδιστικό Μεσαίωνα, που ακόμα Συνεχίζεται.....

Συμπέρασμα

Αφού ο θρησκευτικός περίγυρος δεν δημιουργούσε κανενός είδους πρόσκωμα, γιατί άραγε ο αποκαλούμενος Χριστιανισμός δεν γινόταν να συνυπάρξει με τις άλλες Θρησκείες; Θα ήταν πολύ λογικό, και πολύ θεάρεστο να έχει την δυνατότητα **ο όποιοςδήποτε να μπορεί να μνηθεί, και στα χριστιανικά Μυστήρια,** όπως κάτι τέτοιο γινόταν και με όλα τα άλλα επώνυμα Μυστήρια.

Η Απάντηση αποβαίνει εύκολη. Δύσκολη και αδιέξοδη γίνεται για τους σημερινούς Εκκλησιαστικούς Ταγούς. Τους σημερινούς Επαγγελματίες Θρησκευτικούς Ηγέτες. Απο τον Πάπα του Βατικανού, έως τον Πατριάρχη των Ιεροσολύμων. Έχοντας πλέον εξαντλήσει την Δύναμη Υποταγής, (Λαών, Χωρών, και Εκατομμυρίων πιστών) ο πρώτος με την «θεοφιλή» και «φιλόθεη» Ιερά Εξέταση, και η Ημέτερη Εκκλησία με τον επίσης «θεοφιλή» Αφορισμό, διάγουν Βίον πολυσχιδή, **βεβυθισμένοι τή άμαρτία** της διαφθοράς, που σε πολλές περιπτώσεις, οδηγεί ο αμύθητος αεί ποτε συσσωρευόμενος Πλούτος, και ο ήδη σωρευθείς.....

Στάθης Βαλλάς
stathis.vallas@gmail.com